

Arrest

nr. 211 417 van 24 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 april 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van 6 maart 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor verzoekers en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 december 2017 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 6 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.12.2017 werd ingediend door :

E., E. (R.R. ...) Geboren te Astrakhan op (...)1992

M., M.-E. (R.R....) Geboren op (...)1979

Wettelijke vertegenwoordigers van:

M., Y. (R.R. ...) Geboren op (...)2006

M., A. (R.R. ...) Geboren op (...)2011 te Torhout

M., Y. (R.R. ...) Geboren op (...)2013 te Torhout

Nationaliteit: Russische Federatie Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 17.03.2011 met een een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot zij op 23.03.2015 voor de tweede maal asiel vroegen. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 03.07.2015 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op datum van 31.08.2015 dienden zij in hoofde van hun drie minderjarige kinderen een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 18.05.2016 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot zij op 01.06.2017 opnieuw asiel vroegen. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 24.01.2018 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en één maand voor de eerste, iets meer dan drie maanden voor de tweede, iets meer dan acht maanden voor de asielprocedure van hun kinderen en bijna acht maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen verwijzen naar een een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter, aanvraag die tot op heden lopende zou zijn. Echter uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt niet dat er een lopende aanvraag 9ter is. Betrokkenen dienden drie aanvragen 9ter in, die allen onontvankelijk werden afgesloten, de laatste op datum van 04.09.2012. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet nuttig beroepen op een lopende procedure 9ter.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, hier al ruim vier jaar onderwijs zouden volgen en dat de onderbreking van een schooljaar een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd

onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen voornamelijk plaats vond in illegaal verblijf. Betrokkenen bevonden zich enkel in legaal verblijf in de periode van 23.03.2015 tot 18.05.2016 en van 01.06.2017 tot 29.01.2018 ten tijde van de leerplicht van hun kinderen (voor Y. sinds 01.09.2012 en voor A. sinds 01.09.2017). Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Daarnaast beroepen betrokkenen zich op het feit dat hun zoon Y. in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgische wetgeving, niet automatisch enig recht op verblijf, noch maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Volledigheidshalve merken we op dat ook hun zoon A. in België geboren is.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat indien er geen verblijfsmachtiging wordt afgeleverd, dat hun gezin dan ten eerste ontwricht zal worden. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkenen die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Ook de verwijzing naar de toestand in Tsjetsjenië (waar het politieke en sociale klimaat nog altijd niet gezond zou zijn en waar de toestand nog altijd onveilig zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen opnieuw geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor de deelrepubliek Tsjetsjenië geeft en stelt dat alle reizen naar Tsjetsjenië omwille van de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus ten strengste afgeraden worden, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Dit soort adviezen is immers bedoeld voor Belgen die naar die gebieden willen reizen om toeristische redenen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkenen, die de Russische nationaliteit hebben. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen. Volledigheidshalve merken we op dat de Belgisch ambassade zich niet in Tsjetsjenië bevindt maar wel in Moskou. Betrokkenen worden dan ook niet verplicht terug te keren naar bijvoorbeeld de deelrepubliek Tsjetsjenië.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling en dat een terugkeer onvermijdelijk

zware en nefaste gevolgen zou hebben voor hun kinderen. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien dienen we op te merken dat er in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat ze niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat de kinderen geen Russisch zouden spreken, zeker geen Russisch zouden kunnen lezen of schrijven en dat het voor hen onmogelijk zou zijn om zomaar de draad op school opnieuw op te pakken in geval van terugkeer naar Rusland, land dat zij niet kennen aangezien zij hier geboren zijn. Verzoekers maken het echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Rusland hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Rusland niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de twee jongste kinderen niet in Rusland zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Rusland. Verzoekers hebben immers de Russische nationaliteit en zijn in Rusland geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Russische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Volledigheidshalve merken we op dat de bewering dat hun kinderen geen Russisch zouden spreken ondermijnd wordt door de vaststelling dat betrokkenen slechts één attest van aanmelding bij het Huis van het Nederlands d.d. 26.11.2010 voorleggen en dat enkel voor mijnheer. Uit dit attest blijkt dat hij het niveau 1.1, het allerlaagste niveau, volgde maar hiervoor niet geslaagd was. Verder leggen geen van beide ouders bij huidige aanvraag 9bis een bewijs voor van het volgen van Nederlandse taallessen. Dit maakt het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch/Tsjetsjeens zouden spreken en dat de kinderen niet zouden opgevoed worden in deze taal. Tenslotte merken we nog op dat betrokkenen niet aantonen waarom hun kinderen het Russisch niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat zijn cliënten volgens artikel 9 van de wet van 1980 hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Betrokkenen halen aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen en dat de volledige schoolloopbaan van de kinderen teniet gedaan zou worden. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

Ook vragen betrokkenen "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hun in hun huidige situatie een kans zou bieden op verblijfsmachtiging." Het is niet mogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen in België nooit enige aanvaring gehad hebben met de strafrechter en dat er lastens hen geen strafonderzoek hangende is en dat er derhale geen

sprake kan zijn of zelf een vermoeden van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet, dat zij verschillende lessen en cursussen gevolgd zouden hebben, dat zij de Nederlandse taal zouden spreken, dat zij ten zeerste werkbereid zouden zijn, dat zij bereid zouden zijn om zelf alle kosten van hun verblijf in België te dragen, dat zij onmiddellijk tewerkgesteld zouden kunnen worden en dit zelfs in het kader van een knelpuntberoep, dat zij een actieve bijdrage zouden kunnen leveren aan de Belgische maatschappij, dat zij totaal verankerd zouden zijn in onze samenleving, dat zij al meer dan zeven jaar in België zouden verblijven, dat zij uiterst sterke sociale bindingen zouden hebben met België, dat zij een groot sociaal netwerk zouden hebben en dat zij een attest van aanmelding bij het onthaalbureau voorleggen evenals een attest van heraanmelding op het onthaalbureau, een overname van het inburgeringscontract, een inburgeringscontract, een attest van aanmelding bij het huis van het Nederlands, zes getuigenverklaringen, een verklaring van niet steunverlening van et OCMW en een getuigschrift van opvang in een lokaal opvang initiatief) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Op 6 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor eerste verzoeker tevens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam:	M., M.-E. geboortedatum:	(...)1979
geboorteplaats:	Grozny nationaliteit:	Russische Federatie

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als M., M.-E.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 08.02.2018 te verlaten, hem betekend op 29.01.2018.”

Op 6 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor tweede verzoekster en de kinderen eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: E., E. geboortedatum: (...)1992
geboorteplaats: Astrakhan nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

M. Y., geboren op (...)2006, nationaliteit: Russische Federatie

M. A., geboren op (...)2011, nationaliteit: Russische Federatie

M. Y., geboren op (...)2013, nationaliteit: Russische Federatie

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 08.02.2018 te verlaten, hem betekend op 29.01.2018."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstrueren van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat:

- de aanvraag art. 9 BIS VW van verzoekster onontvankelijk is doordat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

Dat het niet opgaat zoals verweerster doet te gaan stellen alsof er verzoekers zomaar naar het land van herkomst zou kunnen reizen en de aanvraag niet in België kon ingediend worden, terwijl in werkelijkheid op datum van de indiening van het verzoek art. 9 BIS VW er een asielaanvraag lopende was op naam van verzoekers.

Dat alleen al om deze reden er aanvaard dient te worden dat verzoekers de aanvraag art. 9 BIS VW in België konden indienen, en de bij indiening lopende asielaanvraag als voldoende buitengewone omstandigheid dient aanvaard te worden om de aanvraag in België in te dienen.

Dat er niet kan verlangd worden dat verzoekers zelfs lopende de asielaanvraag naar het land van herkomst zouden terugkeren om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen, samen met de kinderen die allen minderjarig zijn en schoolgaan in België.

Dat er anderzijds niet kan verlangd worden dat de kinderen naar het land van herkomst zouden moeten terugkeren samen met hun ouders omdat er niet aanvaard wordt dat de procedure art. 9 BIS VW in België kan ingediend worden.

Dat er gezien de lopende asielprocedure op datum van de aanvraag art. 9 BIS VW een onmogelijkheid om naar het buitenland te reizen, dient weerhouden te worden niet enkel in hoofde van verzoekers maar ook van hun kinderen met medegaande mogelijkheid om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen.

Dat ten onrechte door DVZ geen rekening is gehouden met de ingediende asielaanvraag die op datum van de indiening van de aanvraag art. 9 BIS VW lopende was, en wat ook duidelijk blijkt uit de overwegingen zoals vermeld in de beslissing art. 9 BIS VW.

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst moet ingediend worden aangezien er geen verblijfsrecht meer is in België en verzoekers zich niet meer op het Belgisch grondgebied mogen bevinden.

Dat in dit verband dient opgemerkt dat verzoekers hun aanvraag hebben ingediend tijdens de duur van hun asielprocedure, en zij alsdusdanig in afwachting waren van een nieuwe beslissing, en lopende deze procedure alsdusdanig wél de mogelijkheid bestond om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen.

Dat het niet opgaat zoals verweerster doet de procedure asiel af te wachten en dan te gaan stellen alsof er de aanvraag niet in België kon ingediend worden, terwijl in werkelijkheid op datum van de indiening van het verzoek art. 9 BIS VW er een onmogelijkheid tot terugkeer aan de orde was.

Dat integendeel dient vastgesteld op datum van het indienen van de aanvraag dat er wel degelijk een procedure asiel lopende was, en bijgevolg verzoekers de aanvraag art. 9 BIS VW in België konden indienen.

Verzoekers menen dat hun aanvraag art. 9 BIS VW wel degelijk op ontvankelijke wijze is ingediend geworden.

Hierbij dient trouwens opgemerkt dat er niet enkel op datum van de indiening van het verzoekschrift art. 9 BIS VW een procedure asiel bezig was, waarmee ten onrechte geen rekening wordt gehouden, tevens was er op het ogenblik van de beslissing art. 9 BIS VW dd. 06.03.2018 een beroepsprocedure bij de RW aanhangig tegen een vorige negatieve beslissing art. 9 BIS VW. waarbij op datum van 20.03.2018 de RvV heeft beslist dat deze negatieve beslissing dd. 29.12.2014 diende vernietigd te worden.

Dat in de bestreden beslissing in gene mate wordt gemotiveerd betreffende de op datum van de beslissing lopende procedure bij de RW, en er om deze reden alleen al manifeste schending aan de orde is van de motiveringsplicht.

Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat verzoekers sedert vele jaren en tot op heden wel degelijk in België verblijven en zodoende dienstig zich kunnen beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook belang hebben bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp van de aanvraag bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde zonder voorwerp ofwel als zijnde onontvankelijk geenszins op enige afdoende argumentatie kan zijn gesteund, en dienaangaande verwezen kan worden naar de voorgaande rechtspraak enerzijds van uw zetel, en de lopende asielaanvraag en de vaste rechtspraak dienaangaande van uw zetel anderzijds.

Dat het duidelijk is dat DVZ met alle mogelijke middelen tracht een beoordeling ten gronde te ontlopen van de aanvragen art. 9 BIS VW die door verzoekers zijn ingediend geworden.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekers om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RW te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde zonder voorwerp of onontvankelijk, en dus niet zou kunnen behandeld worden, op basis van de "standaardargumentatie" dat er geen buitengewone omstandigheid wordt aan de orde zou zijn.

Dat ook dient gekeken te worden of er geen asielprocedure lopende was/is, en dit in de bestreden beslissing niet is gebeurd.

Dat tevens dient gekeken te worden of geen andere procedures meer lopende waren. doch dit in casu niet is gebeurd.

Dat op basis van deze motieven dient aangenomen te worden dat het verzoek art. 9 BIS VW wel degelijk kon ingediend worden in België waarbij de verzoekers zich beroepen op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden.

Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen, zoals daar zijn een lopende asielprocedure op datum van indiening evenals de lopende beroepsprocedure tegen een vorige negatieve beslissing art. 9 BIS VW.

Dat dient vastgesteld dat in het verleden werd aangenomen dat ingeval een asielaanvraag meer dan één jaar heeft geduurd, en het om een gezin gaat met minderjarige kinderen hetwelk meer dan 5 jaar op het grondgebied verblijft, dan automatisch aangenomen wordt dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid.

Dat de Regularisatiewet weliswaar niet meer afdwingbaar is, maar toch alleszins een duidelijke aanduiding is van wat als buitengewone omstandigheid al dan niet kan beschouwd worden, en dient vastgesteld dat verzoeker alleszins aan dit criterium voldoen hetwelk werd gehanteerd in de regularisatieronde eind 2009.

Dat er geen enkele motivering wordt gegeven waarom hun zaak thans anders dient beoordeeld te worden dan deze van vele andere families die eveneens aan deze criteria voldeden en waarvan wél werd aanvaard dat de aanvraag om deze reden kon ingediend worden in België.”

2.2 Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekers bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Gelet op hoger geciteerde motieven van de eerste bestreden beslissing komt het de Raad voor dat de verzoekers niet ernstig kunnen voorhouden dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot een “standaardargumentatie”.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij verwijzen naar hun lopende asielprocedure op de datum van de indiening van hun machtiging tot verblijf en menen dat de verwerende partij er geen rekening mee heeft gehouden. In de eerste bestreden beslissing kan immers worden gelezen dat verzoekers op 1 juni 2017 opnieuw asiel aanvroegen en dat deze asielaanvraag werd afgesloten op 24 januari 2018 met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad). In de mate verzoekers betogen dat de buitengewone omstandigheden moeten worden beoordeeld op het ogenblik van de aanvraag en niet op datum van het nemen van de beslissing, kunnen zij evenmin worden gevolgd. De aanvraag om machtiging tot verblijf dient te worden beoordeeld in het licht van de toestand zoals die bestaat op het ogenblik van de te nemen beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069).

Waar verzoekers verwijzen naar het hangende beroep voor de Raad gericht tegen een vorige beslissing genomen met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op het moment dat de eerste bestreden beslissing werd genomen, merkt de Raad op dat het annulatieberoep geen schorsende werking heeft en dat het hangend beroep hen niet verhindert om terug te keren naar het herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient verweerder enkel te antwoorden op de in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden. In de aanvraag werd er niet verwezen naar een hangend beroep tegen een vorige 9bis beslissing voor de Raad waardoor het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is dat de bestreden beslissing geen motief bevat met betrekking tot dit element.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekers laten verder na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 3 van het EVRM hebben geschonden waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstrueren van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering vaneen bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België thans niet meer zouden mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerder omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.”

2.4 Verzoekers bekritisieren de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt in deze zaak nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers houden voor dat de afwijzing van hun asielaanvraag niets afdoet aan de gebeurlijke onmogelijkheid om terug te keren naar het herkomstland. De Raad kan enkel vaststellen dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag niet afwijst omwille van de afgewezen asielaanvragen maar wel afwijst omdat de verzoekers niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die maken dat de aanvraag niet in het buitenland kan worden ingediend. Dit is het determinerende motief dat niet wordt weerlegd door de verzoekers. Het komt nog altijd aan de verzoekende partij toe om duidelijk haar buitengewone omstandigheden uiteen te zetten. Bovendien blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat wel werd gemotiveerd aangaande de door de verzoekers ingeroepen veiligheidstoestand in Tsjetsjenië en dat hierbij niet louter werd verwezen naar hun asielaanvraag. Verweerder verwijst tevens naar het gebrek aan persoonlijke bewijzen dat hun leven in gevaar zou zijn. En waar verzoekers verwijzen naar het negatief reisadvies van Buitenlandse Zaken merkt verweerder op dat de Belgische ambassade zich niet in Tsjetsjenië bevindt maar wel in Moskou. Betrokkenen worden dat ook niet verplicht terug te keren naar de deelrepubliek Tsjetsjenië. Verzoekers gaan voorbij aan het feit dat verweerder in de eerste bestreden beslissing op gemotiveerde wijze geantwoord heeft waarom elk van de door de verzoekers aangevoerde "buitengewone omstandigheden" *in concreto* niet kan worden weerhouden. Zij kunnen niet ernstig voorhouden dat een nieuwe beoordeling zich opdringt "*in het kader van de procedure regularisatie*", nu zij niet aantonen op welke elementen geen antwoord zou zijn gegeven. Verder berust de stelling dat zij de situatie in hun land van herkomst niet zouden mogen inroepen als buitengewone omstandigheid op een verkeerde lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing, nu de verwerende partij hen dit geenszins verbiedt, doch in de eerste bestreden beslissing uiteenzet waarom de ingeroepen asielmotieven in deze zaak niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid, alsook waarom de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet weerhouden wordt als buitengewone omstandigheid, motivering die de verzoekers niet vermogen te weerleggen met hun betoog, zoals blijkt uit het voorgaande.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekers in dit middel voor het overige louter theoretische beschouwingen uiten, niet *in concreto* toegelicht, en nalaten redenen te geven waarom zij verhinderd worden terug te keren naar het herkomstland.

De verzoekers maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het

middel, dient te worden besloten dat de verzoekers geenszins aantonen dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laten verzoekers na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de eerste bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.5 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstrueren van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in het land van herkomst kan indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied, weze ondertussen meer 7 jaar met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11^e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11^e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat verzoekers omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- *er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen meer dan 7 jaar*
- *de verzoekers zijn totaal verankerd*
- *er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid*

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst dienen terug te keren verzoekers hun situatie ten zeerste ontwricht zal zijn.

" Voorde toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekers en hun kinderen geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekers en hun kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in haar persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar dit bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Dat verder ook dient gewezen te worden op het feit dat de twee jongste kinderen in België zijn geboren, en het oudste kind op zeer jonge leeftijd naar België is gekomen, waarbij zij geen de minste band nog hebben met het land van herkomst.

Zij kunnen het Russisch niet lezen of schrijven, dit betreft een totaal ander geschrift, en zouden geenszins in geval van terugkeer al dan niet tijdelijk om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen aldaar, naar school kunnen gaan in deze voor hen vreemde taal.

Ook met deze omstandigheid is er in de bestreden beslissing geenszins of minstens niet afdoende rekening gehouden.

De argumentatie van DVZ waarbij wordt verwezen naar het feit dat verzoeker enkel één attest voorlegt betreffende zijn kennis Nederlands, is geenszins afdoende in die zin dat verzoekers wel degelijk Nederlands spreken doch ingevolge hun illegaal statuut niet meer attesten kunnen voorleggen ten bewijze hiervan.

Er is geen enkele band van de kinderen met Rusland in die zin dat zij nog nooit naar Rusland zijn geweest, en er ook geen contacten hebben, en ook verzoekers zelf al de tijd dat zij in België verbleven, nooit meer zijn teruggekeerd omdat zij niet terug kunnen."

2.6 De verzoekers bekritisieren de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt in deze zaak nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad benadrukt *in casu* dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen uit de aanvraag en dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de verblijfsduur en de betrokken elementen van integratie thans niet aan de orde zijn. Meer bepaald stelt de gemachtigde van de staatssecretaris onder meer: *"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet, dat zij verschillende lessen en cursussen gevolgd zouden hebben, dat zij de Nederlandse taal zouden spreken, dat zij ten zeerste werkbereid zouden zijn, dat zij bereid zouden zijn om zelf alle kosten van hun verblijf in België te dragen, dat zij onmiddellijk tewerkgesteld zouden kunnen worden en dit zelfs in het kader van een knelpuntberoep, dat zij een actieve bijdrage zouden kunnen leveren aan de Belgische maatschappij, dat zij totaal verankerd zouden zijn in onze samenleving, dat zij al meer dan zeven jaar in België zouden verblijven, dat zij uiterst sterke sociale bindingen zouden hebben met België, dat zij een groot sociaal netwerk zouden hebben en dat zij een attest van aanmelding bij het onthaalbureau voorleggen evenals een attest van heraanmelding op het onthaalbureau, een overname van het*

inburgeringscontract, een inburgeringscontract, een attest van aanmelding bij het huis van het Nederlands, zes getuigenverklaringen, een verklaring van niet steunverlening van et OCMW en een getuigschrift van opvang in een lokaal opvang initiatief) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

In het arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *"omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij door hun terugkeer naar hun land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Waar verzoekers menen dat vele jaren van verblijf en integratie zomaar aan de kant worden geschoven, dat de motivering op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig is of dat het onderbreken van het verblijf onherroepelijk het verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van hun verblijf betekent, kunnen zij dan ook niet worden bijgetreden. Verzoekers beperken zich in wezen tot het aangeven het niet eens te zijn met de motieven, doch zij gaan er niet *in concreto* op in, laat staan dat zij de motieven weerleggen zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Verzoekers citeren verder de wettekst van artikel 3 van het EVRM en zij stellen dat *"ingeval verzoekers naar hun land van herkomst dienen terug te keren verzoekers hun situatie ten zeerste ontwricht zal zijn"*. De Raad wijst er in dit kader in de eerste plaats op dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijderingsmaatregel inhoudt en dat de beslissing het volledige gezin betreft, minstens benoemen verzoekers niet wie zij zouden dienen achter te laten, zodat een ontwrichting van het gezin niet aan de orde is.

Omtrent het betoog van verzoekers dat een aanvraag aldaar indienen omslachtig en duur is, dient eveneens te worden vastgesteld dat niet *in concreto* wordt ingegaan op de motieven van de gemachtigde waar de gemachtigde van de staatssecretaris stelt: *"Betrokkenen halen aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen en dat de volledige schoolloopbaan van de kinderen teniet gedaan zou worden. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt."*

Waar zij in hun verzoekschrift herhalen dat zij en hun kinderen *"zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling"* gaan zij eraan voorbij dat de verwerende partij hierop antwoordde in de eerste bestreden beslissing dat *"Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling en dat een terugkeer onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor hun kinderen. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien dienen we op te merken dat er in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."* Het louter feit dat de verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen doet er geen afbreuk aan.

Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd waar zij menen dat er geenszins of minstens niet afdoende rekening werd gehouden met de door hun aangehaalde elementen dat hun twee jongste kinderen geboren zijn in België, zij geen enkele band meer hebben met het land van herkomst en het Russisch niet kunnen lezen of schrijven. In de eerste bestreden beslissing wordt aangaande deze elementen het volgende gemotiveerd: *"Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen hier naar school gaan,*

hier al ruim vier jaar onderwijs zouden volgen en dat de onderbreking van een schooljaar een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen voornamelijk plaats vond in illegaal verblijf. Betrokkenen bevonden zich enkel in legaal verblijf in de periode van 23.03.2015 tot 18.05.2016 en van 01.06.2017 tot 29.01.2018 ten tijde van de leerplicht van hun kinderen (voor Y. sinds 01.09.2012 en voor A. sinds 01.09.2017). Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Daarnaast beroepen betrokkenen zich op het feit dat hun zoon Y. in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgische wetgeving, niet automatisch enig recht op verblijf, noch maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Volledigheidshalve merken we op dat ook hun zoon Abdullah in België geboren is. (...) Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). (...) Betrokkenen beroepen zich op het feit dat ze niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat de kinderen geen Russisch zouden spreken, zeker geen Russisch zouden kunnen lezen of schrijven en dat het voor hen onmogelijk zou zijn om zomaar de draad op school opnieuw op te pakken in geval van terugkeer naar Rusland, land dat zij niet kennen aangezien zij hier geboren zijn. Verzoekers maken het echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Rusland hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Rusland niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de twee jongste kinderen niet in Rusland zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Rusland. Verzoekers hebben immers de Russische nationaliteit en zijn in Rusland geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Russische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Volledigheidshalve merken we op dat de bewering dat hun kinderen geen Russisch zouden spreken ondermijnd wordt door de vaststelling dat betrokkenen slechts één attest van aanmelding bij het Huis van het Nederlands d.d. 26.11.2010 voorleggen en dat enkel voor mijnheer. Uit dit attest blijkt dat hij het niveau 1.1, het allerlaagste niveau, volgde maar hiervoor niet geslaagd was. Verder leggen geen van beide ouders bij huidige aanvraag 9bis een bewijs voor van het volgen van Nederlandse taallessen. Dit maakt het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch/Tsjetsjeens zouden spreken en dat de kinderen niet zouden opgevoed worden in deze taal. Tenslotte merken we nog op dat betrokkenen niet aantonen waarom hun kinderen het Russisch niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Met hun betoog, waarin zij voorhouden dat de door hen aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, tonen verzoekers niet aan dat de motivering van de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou volstaan. Verzoekers beperken zich in wezen tot het herhalen van elementen uit hun aanvraag en tot het aangeven het niet eens te zijn, hetgeen niet volstaat.

In zoverre de verzoekers het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden achten, kan worden verwezen naar de bespreking onder het tweede middel.

In de mate dat de verzoekers wederom de schending aanvoeren van “de beginselen van behoorlijk bestuur” volstaat het te verwijzen naar de bespreking onder het tweede middel.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.7 In het vierde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Ter adstrueren van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“SCHENDING ART 7 VW
SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.
SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT
SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tsjetsjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Dat verzoekers hun problemen in het land van herkomst reeds herhaaldelijk uiteengezet hebben.

Dat meer specifiek dient gewezen te worden op het feit dat verzoekster op een bepaald ogenblik is meegenomen en seksueel misbruikt is geworden, hetgeen zij lange tijd niet heeft kunnen/durven vertellen, maar toen zij het effectief vertelde, er door het CGVS werd geargumenteed dat zij dit vroeger had moeten mededelen.

Dat dit evenwel geen afbreuk doet aan het feit dat zij misbruikt is geworden met alle gevolgen vandien, en dit doordat gemaskerde mannen die op zoek waren naar verzoeker, deze niet konden terugvinden en haar dan maar meenamen.

Dat door dit voorval verzoekers normaal volgens de Tsjetsjeense tradities uit elkaar dienen te gaan, maar zij ervoor kozen om te vluchten.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers gevraagd wordt een procedure op te starten in een land waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM)."

2.8 In het vijfde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstrueren van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

*“SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM
SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT*

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, foltering en edm. waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Dat in dit verband dient gewezen te worden op het verleden van verzoeker waarbij hij gezocht werd door gemaskerde mannen.

Dat het algemeen geweten is bij CGVS dat er zeer harde repressie aan de orde is in Tsjetsjenië, waarbij personen die ook maar op enige wijze gelieerd worden aan de rebellen met harde hand worden onderdrukt of zelfs vermoord.

Door zijn verleden zal verzoeker ongetwijfeld de grootste moeilijkheden ondervinden wanneer hij zou terug keren naar zijn land van herkomst, desgevallend met de dood van hemzelf en zijn familieleden tot gevolg.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW met motivering op basis van art. 7 VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekers.”

2.9 Wegens hun onderlinge samenhang worden het vierde en vijfde middel samen besproken.

Verzoekers, die de materiële motiveringsplicht geschonden achten in het licht van artikel 7 van de vreemdelingenwet, menen dat er geen afdoende onderzoek is gebeurd naar de actuele situatie in Tsjetsjenië waar zij nog steeds een gevaar voor hun leven menen te lopen. Bovendien wijst tweede verzoekster erop dat zij misbruikt is door gemaskerde mannen die op zoek waren naar eerste verzoeker. In Tsjetsjenië zijn ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk.

De Raad merkt op dat de verzoekers voorbijgaan aan de motivering van de eerste bestreden beslissing, waarin op de aangevoerde vrees in de aanvraag om machtiging tot verblijf een antwoord wordt gegeven, namelijk: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. (...) Ook de verwijzing naar de toestand in Tsjetsjenië (waar het politieke en sociale klimaat nog altijd niet gezond zou zijn en waar de toestand nog altijd onveilig zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen opnieuw geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.”*

De Raad stelt opnieuw vast dat verzoekers niet *in concreto* ingaan op de motieven van de bestreden beslissing, laat staan dat zij deze weerleggen zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Zij beperken zich immers tot algemene verwijzingen naar verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen. Zij stellen – eveneens op louter algemene wijze – dat verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de ‘VBC’ betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië, dat in het verleden werd geoordeeld dat de bevolking van Tsjetsjenië het slachtoffer was van groepsvervolging. Tevens beweren zij dat de situatie in Tsjetsjenië tot op heden er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen en dergelijke meer waardoor zij door hun loutere aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen. Zij slagen er met hun algemene beweringen omtrent de toestand in het land van herkomst dan ook niet in het motief van de gemachtigde waar hij stelt dat de vrees die zij uiten niet *in concreto* wordt aangetoond en dat de loutere vermelding dat zij vrees onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, niet aan het wankelen.

Waar verzoekers thans het misbruik van tweede verzoekster aanhalen, merkt de Raad op dat verzoekers dit element niet hebben aangehaald in hun aanvraag om machtiging tot verblijf waardoor zij verweerder niet kunnen verwijten hieromtrent niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissingen. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dat verzoekers hun vrees niet aannemelijk hebben gemaakt voor de bevoegde asielinstanties en in hoger beroep voor de Raad.

Verzoekers maken met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekers het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden achten, kan worden verwezen naar de bespreking onder het tweede middel.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, herhaalt de Raad dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM na te gaan, dienen de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van

bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wanneer bronnen, zoals landenrapporten, een algemene situatie beschrijven, dan moeten de specifieke beweringen van verzoekende partij te worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*). Men moet “*concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen*” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Verzoekers beperken zich tot vage beweringen en brengen geen enkel concreet element aan of bewijsstuk ter staving van een vrees op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het geval van een terugkeer naar Rusland. Hoger werd ook besproken dat hun asielaanvraag herhaaldelijk werd afgewezen en dat zij niet aantonen dat er sprake is van aangevoerde elementen in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet die niet werden onderzocht in het kader van de asielaanvraag. Een ongestaafde bewering of een eenvoudige of algemene vrees volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM stelt de Raad opnieuw vast dat de bestreden beslissing verzoekers strikt genomen niet verplichten om terug te keren naar hun land van herkomst. Verzoekers brengen voorts geen enkel stuk aan dat hun betoog dat hun veiligheid in Tsjetsjenië in gevaar is, kan ondersteunen. In deze omstandigheden kunnen zij niet worden gevolgd in hun standpunt dat gemachtigde van de staatssecretaris de bepalingen van artikel 5 van het EVRM heeft geschonden door het nemen van de bestreden beslissingen.

Waar de verzoekers tenslotte in de hoofding van hun middel de schending inroepen van de rechten van verdediging, stelt de Raad vast dat zij op geen enkele wijze toelichten waarom zij van oordeel zijn dat deze worden geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels of beginselen die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, § 1, 4^o van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen en beginselen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

De Raad kan nog benadrukken dat daargelaten het feit dat artikel 3 van het EVRM geen formele motiveringsplicht bevat, uit de motieven van de eerste bestreden beslissing zoals hoger overgenomen blijkt dat een onderzoek naar alle in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet aangevoerde elementen is gebeurd. De verzoekers slagen er, zoals hoger besproken, niet in de concrete motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen met hun vage en ongestaafde betoog. Zij geven niet aan met welke elementen die zij zouden hebben aangevoerd dan wel geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Waar de verzoekers in het vijfde middel verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie, merkt de Raad op dat de verzoekers zelf aangeven dat het in de aangehaalde zaak gaat over de toekenning van subsidiaire bescherming, terwijl de verzoekers in deze zaak een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet hebben ingediend. De verwijzing is dan ook niet relevant.

Verder kunnen de verzoekers gelet op de zeer concrete motieven van de eerste bestreden beslissing en de bespreking van de overige middelen en middelonderdelen niet ernstig voorhouden dat het afleveren van een negatieve beslissing op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in deze zaak automatisch gebeurde. Verweerder onderzocht immers alle door de verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden alvorens te besluiten dat er in deze zaak geen sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van genoemde bepaling, waarna zij de aanvraag onontvankelijk verklaarde.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekers roepen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van deze bepaling aantonen. De aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM is niet dienstig.

Het vierde en vijfde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN